

ministeriet vel maatte erkjende det Begrundede heri, har man dog hidtil ikke fundet Anledning til at foretage Skridt til at afhjælpe denne Mangel, da man har maattet erkjende, at der ikke blot med Hensyn til et enkelt Punkt, men i det Hele søltes Trang til en Omordning af Reglerne for Marschpengenes Udbetaling, der ikke kunde gennemføres, saalænge Marschpengene, som en Kongeriget særligt vedkommende Udgift, ikke afholdtes af samme Kasse som de til Krigsvæsenet medgaaende Udgifter. Da denne Hindring for en tilfredsstillende Ordning af Sagen imidlertid maa antages at blive fjernet for Fremtiden, samt da Nødvendigheden af en Reform paany er bragt paa Bane i indværende Rigsdagsamling, har Justitsministeriet troet nu at burde bringe Sagen under Forhandling med Krigsministeriet.

Justitsministeriet tør antage, at Krigsministeriet vil med Justitsministeriet være enig i, at de Hovedforbringere, der maae gjøres, ere:

at den Værnepligtige erholder Erstatning for de med Indreisen og Hjemreisen forbundne Udgifter, saa at der ikke i denne Anledning paalægges ham en særegen Skat, der er trykkende for den Uformuende;

at Statskassen paa den anden Side ikke behyrdes mere, end det er uundgaaeligt nødvendigt for at holde den Paagjældende stadesløs, og

at Alt vedkommende Udbetalingen, Regnskabsføringen og Controlen af Marschpengene ordnes paa den Maade, som er beqvemst for de Værnepligtige og forbunden med mindst Uleilighed for de regnskabsførende og controlerende Myndigheder.

Disse nødvendige Krav ere ikke fyldestgjorte ved den nuværende Ordning.

Hvad først angaaer Spørgsmaalet om Marschpengenes Størrelse, skal Justitsministeriet bemærke, at efter den Maade, hvorpaa Marschpengene nu beregnes, er det aldeles tilfældigt, at samme hder en Værnepligtig et passende Vederlag. Som Krigsministeriet bekjendt, gaaer Lovgivningen ud fra, at Reisen stæer over Land o: at den Værnepligtige „marscherer“ fra Hjemstedet til Garnisonsstedet, og „Marschpengene“ ere saaledes for Tiden et Vederlag for den Værnepligtiges Underhold i den Tid, han efter Lovgivningen maa bruge til Marschen. Medens det nu er klart, at den Værnepligtige, der i Virkeligheden „marscherer“ fra Hjemstedet til Garnisonsstedet, ikke for 25³/₅ $\text{\$}$, der ifølge Lov 21de Januar 1852 tilstaaes om Dagen, kan staae sig Kost og Logis, og medens det derfor er indlysende, at Marschpengene i mange Tilfælde ere for smaa, er det paa den anden Side klart, at de ved Benyttelsen af den senere Tids Communicationsmidler i mange Tilfælde ere tilstrækkelige, og at de reiste Klager forsaavidt ere ugrundede. Saaledes vil f. Ex. en Værnepligtig, der indkaldes fra Aalborg til Kjøbenhavn, i Marschpenge for Reisen over Middelfart, Nyborg og Korsør erholde 3 Rdl. 70 $\text{\$}$, hvilket Beløb i det Væsentlige er tilstrækkeligt saavel til hans Befordring paa 3die Plads pr. Dampskib fra Aalborg til Kjøbenhavn som til hans Underhold underveis. En Reform, der alene gik ud paa en Forhøielse af det i Loven af 21de Januar 1852 fastsatte Beløb, vilde saaledes i mange Tilfælde paaføre Staten Udgifter, som ere unødvendige, og derfor maae undgaaes.

Hvad dernæst Udbetalingen af Marschpengene angaaer, da er den stedfindende Ordning, ifølge hvilken Marschpengene altid udbetales gennem Vægsbestyrrelsen, ubevnem for den Værnepligtige og det Offentlige. Ved Hjemforloningen stiller Forholdet sig navnlig saaledes, at enten maa den Værnepligtige savne Marschpengene paa den Tid, han netop skal bruge dem,